

utolsó vers

vízbe lógatott gyapjúfonál – áznak el éveim
két pofára nyelem a vizet
el-elveszítem eszméletem
semmis dolgokon töröm a fejem
betűim jobbra vagy balra döntsem
s hogy ki dönti el jól döntöttem-e
de megírom s ha úgy tetszik belefulladok

a vers egy kanál víz vagy egy
negyvenes pingponglabda
és a lapra ejtem ha már
a számban nem tudom megtartani
hattyútollam kék pelikán tintában ázik
vízimadarak hátán úsztatom a sorokat
és sokáig hallgatok ha vizitelnek
mert nem tudom
miért van a lábam közé gyűrve a kartonom
nem tudom ki tölti meg esténként
metaforákkal az ágytálat